

Като се покачихми на върховетъ на тая могила, обърнахме се да кажемъ збогомъ на свѣтътъ, като не знаехми дали пропастьта, която се отвареше, за да ни приеме живи, не ще остане дупъра затворена за насъ. Отъ вѣнъ азъ бѣхъ тихъ, нъ у себе си ржм-жяхъ. Напразно ищѣхъ да прибѣгна до философията, за да се успокоѣя; философията нѣмаше никака причина, която да може да ми е доста.

Бѣхъ трѣгналъ боленъ отъ Венеция, и пѣтуването бѣше ме уморило страшно. Главата и цѣлото тѣло ме болѣхъ, имахъ една горѣща треска. Отчаянъ отъ болѣстьта, разяренъто ми служеше само да я умножи.

Прѣдставихъ ни на подикомомътъ на Шпилбергъ, и той ни записа името на расписѣтъ на вълфитъ. Царскиятъ комисаръ, като щѣше да се върне, прѣгърна ни, той бѣше съвсѣмъ нажяленъ. Послѣ ни каза: «Господиновци, припоръчвамъ ви нарочно кротостьта; наймалкото докачанье на правилото ще се накаже отъ Г. Иконома съсъ строги наказания.»

Като станяхъ сичкитѣ формалности, Марончели и азъ се заведохми въ една подземна сала, дѣто отвори хъ двѣ тъмни стаи и нѣ една до друга. Съки отъ насъ се затвори у тъмницата си.

Ахъ! страшно нѣщо, дѣто, слѣдъ като казахми збогомъ на толкови прѣдмѣти, да останемъ само двама приятели, и двамата злочести; ахъ! да, страшно нѣщо, дѣто трѣбува още да се раздѣлимъ! Марончели, като се отдѣляше отъ мене, виждаше ме боленъ, и ме съжеляваше като единъ човѣкъ, когото може да не види вече. А азъ го жяляхъ като едно цвѣтъ,